

กฎแห่งกรรม

รุ่งทิพย์ ธนภูมิพิศาล

R20008

ข้าพเจ้าชื่อรุ่งทิพย์ ธนภูมิพิศาล อายุ ๓๖ ปี อยู่จังหวัดศรีสะเกษ ข้าพเจ้าตั้งใจเขียนเรื่องนี้ลงกฎแห่งกรรม เพื่อเป็นวิทยาทานแก่บุคคลทั่วไป โดยเฉพาะคนที่มีความทุกข์ และมีปัญหาในชีวิตที่คิดว่าไม่มีทางแก้ไขแล้ว ให้มีกำลังใจในการต่อสู้ชีวิต

ข้าพเจ้ารู้จักและไปวัดอัมพวันครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๔๐ ซึ่งตอนนั้นข้าพเจ้าแต่งงานมีครอบครัวแล้วแต่ยังไม่มีบุตร มีโอกาสไปวัดอัมพวันโดยการชักนำของพี่สาว การไปในครั้งแรกไปอย่างไม่มีจุดมุ่งหมาย และไม่เห็นความสำคัญของการปฏิบัติกรรมฐาน แต่ที่ไปเพราะขี้สวามิภักดิ์ ไม่ได้คิดว่าลูกลากร้างไปก็ไม่ผิดนัก เพราะตอนนั้นชีวิตปกติสุข หน้าที่การงานดีทุกอย่างพร้อม พอไปถึงวัดครั้งแรกข้าพเจ้ารู้สึกอยากกลับบ้าน เห็นคนอื่นที่ปฏิบัติครบวันแล้วหิ้วกระเป๋ากลับบ้าน ข้าพเจ้าอิจฉาเขามาก แต่ต้องทนอยู่ด้วยความทรमान พอหลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ลาออกจากงานไปทำ กิจการส่วนตัว ซึ่งกิจการของข้าพเจ้าก็ไปด้วยดี พอกิจการอยู่ตัวสักระยะ ข้าพเจ้าก็มีบุตรคนที่สองเป็นผู้หญิง

ต้นปี ๒๕๔๘ ความทุกข์ก็เริ่มมาเยือนข้าพเจ้าแล้ว อาการก็คือเวลาปัสสาวะแล้วรู้สึกแสบขัดและมีเลือดออก ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นกระเพาะปัสสาวะอักเสบ ก็เลยหาซื้อยากินเอง เพราะเคยเป็นอย่างนี้เป็นประจำ แต่ครั้งนี้ทานยาแล้วไม่รู้สึกดีขึ้นจึงไปพบแพทย์ และได้รับการรักษาโดยการเพาะเชื้อ เชื้อก็ไม่ขึ้น ฉีดสเตอริลก็ยังไม่พบอะไร คุณหมอเลยแนะนำให้ไปหาหมอเฉพาะทางและทำการส่องกล้อง ข้าพเจ้า

เลยไปที่โรงพยาบาลมหाराชา จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งผลการส่องกล้องครั้งแรก คุณหมอบอกว่ามีรอยแดงเต็มไปหมดในกระเพาะปัสสาวะ แต่คิดว่าคงไม่เป็นอะไร เพราะโดยอายุของข้าพเจ้าโอกาสที่จะเป็นมะเร็งมีน้อยมาก และรอยแดงที่ว่าน่าจะเป็นวัณโรคมากกว่า และคุณหมอก็ได้ทำการตัดชิ้นเนื้อของข้าพเจ้าไปตรวจ โดยนัดฟังผลอีก ๒ สัปดาห์

ในตอนนั้นข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจนัก พอผลออกมา ทางสามีและญาติ ข้าพเจ้าบอกว่าผลกำกวมไม่แน่ชัดจะต้องตรวจอีกที โดยไปตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช ให้ไปพบอาจารย์หมอผู้เชี่ยวชาญด้านนี้ แต่จริงๆแล้วผลออกมาแน่ชัดแล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นมะเร็งในกระเพาะปัสสาวะ ในตอนนั้นข้าพเจ้าคิดอย่างเดียวว่าทำไมถึงเกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ทำไมต้องเป็นข้าพเจ้าด้วย ตอนนั้นชีวิตมันมืดไปหมด มองไม่เห็นแสงสว่างเลย ข้าพเจ้าไม่ได้คิดถึงตัวเอง แต่ข้าพเจ้าเป็นห่วงลูกที่ยังเล็กอยู่ ในระหว่างที่รอคิวอาจารย์หมอที่ศิริราช ทางสามีและญาติได้พาข้าพเจ้าไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ๗ วัน แล้วบอกว่าหลวงพ่อดีใจ ปาฏิหาริย์มีจริง ข้าพเจ้าคิดในใจว่าเคยไปปฏิบัติแค่ ๓ วัน ข้าพเจ้าก็ทรมาณแทบตาย นี่ไปปฏิบัติตั้ง ๗ วันข้าพเจ้าจะทำได้ อย่างไร ข้าพเจ้าก็เลยตั้งจิตอธิษฐานถึงหลวงพ่อบอกให้ข้าพเจ้ามีแรงกายแรงใจในการปฏิบัติ แล้วปาฏิหาริย์ก็เกิดขึ้นจริงๆ ซึ่งข้าพเจ้าสามารถเดินได้ ๑ ชั่วโมงครึ่ง นั่งได้ ๑ ชั่วโมงครึ่ง ที่ข้าพเจ้าว่ามีปาฏิหาริย์ก็เพราะว่า ข้าพเจ้าไม่คิดว่าคนอย่างข้าพเจ้าจะทำได้

ในการปฏิบัติครั้งแรก เดิน-นั่ง ๓๐ นาที ข้าพเจ้ายังทำไม่ได้เลย แต่ในการปฏิบัติครั้งนี้ ข้าพเจ้าสามารถทำได้ กายใจเบา ข้าพเจ้าเชื่อเป็นอย่างยิ่งว่าหลวงพ่อดีแผ่เมตตาช่วยข้าพเจ้า ในระหว่างอยู่ที่วัดทำให้ข้าพเจ้าได้ข้อคิด อย่างหนึ่งว่า ทุกคนที่มาที่วัดล้วนอยากมีที่พึ่งทางใจ มีทุกข์มากทุกข์น้อยไม่เท่ากัน แต่

ทุกข้ออะไรก็ช่าง ถ้าไม่ใช่ความทุกข์เรื่องเป็นเรื่องตายข้าพเจ้าเชื่อว่าทุกปัญหา มีทางแก้ไข

พอออกจากวัดข้าพเจ้าก็ไปรับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช ซึ่งทางอาจารย์ หมอบอกข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าโชคดีที่เป็นแค่ผิวๆ ซึ่งสามีและญาติบอกว่าหลวงพ่อบอกท่านได้เมตตาพ่อนหนักให้เป็นเบา เนื่องจากผลในครั้งแรกมันกินเข้าไปลึกมาก ในระหว่างรักษาข้าพเจ้าไม่เคยละทิ้งกรรมฐานเลย ยังคงปฏิบัติอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ อย่างน้อยเดิน-นั่งอย่างละ ๑ ชั่วโมง บางวันก็ ๑ ชั่วโมงครึ่ง หลักยึดของข้าพเจ้าก็คือพระเดชพระคุณหลวงพ่อบอก ซึ่งท่านอยู่ในใจข้าพเจ้าตลอดเวลา ข้าพเจ้าตั้งจิตอธิษฐานอยู่เสมอว่า ขอให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสกราบหลวงพ่อบ้าง ใก้ล้ชิด และได้พูดคุยกับหลวงพ่อบ้าง แล้วความตั้งใจของข้าพเจ้าก็เป็นจริง หลวงพ่อบอกจะไปทอดกฐินที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น เป็นประจำทุกปี ข้าพเจ้าและครอบครัวก็ตั้งใจว่าจะไปกราบและร่วมทำบุญกับหลวงพ่อบอกที่จังหวัดขอนแก่น ข้าพเจ้าตั้งใจมากที่จะไปกราบหลวงพ่อบอกในครั้งนี้ ก่อนไปข้าพเจ้าได้ปฏิบัติกรรมฐานโดยตั้งจิตอธิษฐานว่า จะขอเดิน-นั่งอย่างละ ๒ ชั่วโมง ซึ่งข้าพเจ้าก็ทำได้

พอไปถึงขอนแก่นข้าพเจ้าและสามีก็ได้รับความเมตตาจากพี่ที่เดินทางมากับหลวงพ่อบอก ข้าพเจ้าและครอบครัวรู้สึกซาบซึ้งในน้ำใจของพี่ท่านนี้เป็นอย่างมาก ที่ได้ให้โอกาสแก่ข้าพเจ้าให้หลวงพ่อบอกได้รับทราบ ข้าพเจ้าจึงกราบเรียนถามหลวงพ่อบอกว่า ข้าพเจ้าจะหายไหม หลวงพ่อบอกว่าหาย ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าและสามีรู้สึกปลาบปลื้มเป็นอย่างมาก เพราะหลวงพ่อบอกท่านเป็นผู้ที่มีวาจาศักดิ์สิทธิ์ และก่อนกลับข้าพเจ้าและสามีไปกราบลาหลวงพ่อบอกว่าจะกลับบ้าน หลวงพ่อบอกท่านได้มีเมตตาถามข้าพเจ้าว่า “ไปศรีสะเกษกี่กิโล ไปทางราชสีมาระยะ” พระเดชพระคุณหลวงพ่อบอกถามพร้อมรอยยิ้ม ข้าพเจ้าฟังเข้าใจวันนี้เองว่า รอยยิ้มและสายตาที่เปี่ยมด้วยเมตตา

ลักษณะอย่างนี้เอง แล้วคนได้รับมีความปลาบปลื้มตื่นตื้นใจแก่ไหน ข้าพเจ้าก็รู้สึกซาบซึ้งในวันนั้นเช่นเดียวกัน

วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๔๘ ข้าพเจ้าและครอบครัวพร้อมทั้งหมู่ญาติมีโอกาสอีกครั้ง ที่ได้ขึ้นกราบหลวงพ่อกี่ศูนย์ปฏิบัติธรรมเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น โดยได้รับความเมตตาจากพี่คนเดิม ครั้นนี้ข้าพเจ้ากราบเรียนรายงานอาการของข้าพเจ้าให้หลวงพ่อบทราบโดยละเอียด หลวงพ่อก็ตี่ให้ความเมตตาแก่ข้าพเจ้าอีกเหมือนเดิม โดยได้เมตตาถามข้าพเจ้าว่ามีที่พักรหรือยัง และคำพูดที่ข้าพเจ้าและครอบครัวจดจำไว้ในใจไม่เคยลืมก็คือ หลวงพ่อบอกกับข้าพเจ้าว่าไม่เป็นไรแล้วเรานะ หายแล้ว สบายแล้ว ข้าพเจ้าและครอบครัวพากันยกมือขึ้นสาธุ หลวงพ่อบท่านยังได้เมตตาให้พรบุตรชายและบุตรสาวของข้าพเจ้าอีก คำพูดและพรที่ออกจากปากหลวงพ่อบ ข้าพเจ้าและครอบครัวถือเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก ยิ่งความปลาบปลื้มให้แก่ข้าพเจ้าและครอบครัวเป็นยิ่งนัก ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่านี้อีกแล้ว และผลการตรวจชิ้นเนื้อล่าสุดของข้าพเจ้าคือเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ก็เป็นไปตามที่หลวงพ่อบพูดจริงๆ อาจารย์หมอบอกข้าพเจ้าว่ามันเป็นแค่การอักเสบธรรมดา นี่คือปาฏิหาริย์ ข้าพเจ้าเชื่อว่าเป็นเพราะพระเดชพระคุณหลวงพ่อบท่านได้โปรดแผ่เมตตาช่วย เพราะถ้าหลวงพ่อบไม่ช่วย ไม่มีทางที่ผลจะออกมาเป็นอย่างนี้ได้เลย ทุกวันนี้ข้าพเจ้าก็ยังคงปฏิบัติกรรมฐานอยู่เหมือนเดิม ทั้งหมดที่ข้าพเจ้าได้เขียนมานี้คือผลของการปฏิบัติกรรมฐานและความมีเมตตาอันใหญ่หลวงของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบจรัญ จิตฺตมฺโม

ท้ายสุดนี้สิ่งใดที่ผิดพลาดไปทั้งกาย วาจา ใจ ทั้งที่เจตนาที่ดี ไม่เจตนาที่ดีขอพระเดชพระคุณหลวงพ่อบได้โปรดเมตตาอโหสิกรรมให้แก่ลูกด้วย และขอให้พระเดชพระคุณหลวงพ่อบ จงมีสุขภาพแข็งแรง ปราศจากโรคร้ายไข้เจ็บ อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของลูกศิษย์ตลอดไปเทอดู